

Η ιστορία τού δονητή

Ο δονητής, είναι ερωτικό βοήθημα, που έχει κατά κύριον λόγο το σχήμα τού φαλλού (πέος σε στύση). Χρησιμοποιείται σαν υποκατάστατο του ανδρικού μορίου από γυναίκες από αρχαιότατα χρόνια με σκοπό την ερωτική ευχαρίστηση. Το όνομα αυτό προκύπτει από το γεγονός ότι σε πολλές περιπτώσεις οι δονητές περιέχουν μπαταρία και σύστημα που προκαλεί παλμούς-δονήσεις.

Ο πρώτος δονητής χρονολογείται το 28.000 π.Χ. Το 2005, μια ομάδα αρχαιολόγων ανακάλυψε 13 θραύσματα από αποξηραμένη λάσπη σε μια περιοχή στη Γερμανία. Όταν συναρμολόγησαν τα κομμάτια ανακάλυψαν ότι δεν επρόκειτο για κάποιον αρχαίο υπολογιστή ή μια μπαταρία από την Μεσοποταμία αλλά για έναν τεράστιο δονητή. Ο δονητής μήκους 20 εκατοστών και διαμέτρου 3 εκατοστών χρονολογείται από την εποχή των παγετώνων. Ο καθηγητής Νίκολας Κόναρντ, μέλος τής ομάδας που εξέτασε το εύρημα, συμπέρανε ότι χρησιμοποιούνταν ως ερωτικό βοήθημα επειδή ήταν «εξαιρετικά λείο...».

Ωστόσο, πραγματικά τεκμηριωμένη ύπαρξη δονητή, έχουμε από την Αρχαία Ελλάδα. Η ονομασία του ήταν «όλισβος» και ήταν φτιαγμένος από πέτρα, δέρμα και σε μερικές περιπτώσεις ξύλο. Αγοραζόταν και χρησιμοποιούνταν κυρίως από ελεύθερες γυναίκες στην αρχαία Ελλάδα, όπως εταίρες (πόρνες), χήρες και παντρεμένες κατά την απουσία των συζύγων τους. Ο Κρατίνος, λέει ότι οι φιλήδονες γυναίκες χρησιμοποιούσαν ολίσβους («μισηταί δε γυναίκες ολίσβοισιν χρήσονται»). Σύμφωνα με τον σχολιαστή Τρύφωνα, η λέξη «μισητή» διαφέρει από την λέξη «μισήτη». Η πρώτη, η οξύτονη, σημαίνει αξιομίσητη, ενώ η δεύτερη, η παροξύτονη, σημαίνει φιλήδονη (την καταφερή προς την συνουσία). Ο Αριστοφάνης βάζει τη Λυσιστράτη (στ. 109-110) να λέει: «Ουκ είδον ολίσβον οκτωδάκτυλον, ος ην ημίν σκυτίνη επικουρία...». Και ο Βάρναλης το μεταφράζει

ως: «*Άι και να 'χα μια πέτσινη λεγάμενη οχτώ δάκτυλα να βολευτώ...*». Το 1997, δίπλα από το Ωδείο τής Αρχαίας Αγοράς, ανακαλύφθηκε αρχαίος οίκος ανοχής και λουτρά κι ανάμεσα στα υπόλοιπα ευρήματα, ήταν και θραύσματα από ένα είδος αρχαίου δονητή (με κινητό μάλιστα στέλεχος). Σε αρχαίες ελληνικές απεικονίσεις, παρουσιάζεται η χρήση δονητή, όπως σε μία τού βου αιώνα π.Χ. όπου σε μια σκηνή στην οποία μια γυναίκα σκύβει και κάνει στοματικό έρωτα σε έναν άντρα, ένας άλλος άνδρας είναι έτοιμος να βάλει στον πρωκτό της έναν όλισβο.

Αργότερα, αυτό το εργαλείο ηδονής έφτασε στην Ιταλία. Οι Ιταλοί για να το κάνουν πιο απολαυστικό έβαζαν και λάδι ελιάς πάνω στο εργαλείο για να γλιστράει κάνοντας το έτσι πιο ευχάριστο στην χρήση αν και δεν ήταν τόσο εύχρηστο λόγω υλικών κατασκευής και σχήματος. Οι Ιταλοί το αποκαλούσαν «ντιλέτο» που σημαίνει απόλαυση (κατά μία εκδοχή, αυτή είναι και η προέλευση τής σημερινής διεθνώς επικρατούσας ονομασίας Dildo).

Στα χρόνια τού Χριστιανισμού, η Εκκλησία επιβάλλει νέα αυστηρά κι αντιερωτικά ήθη. Δίνονται μάλιστα, σαφείς οδηγίες στον ανώτερο κλήρο για τις ερωτήσεις που μπορούν να θέτουν στους πιστούς κατά την εξομολόγηση. Ο επίσκοπος Μπούρχαρντ φον Βορμς συνέγραψε γύρω στο 1000 μ.Χ. ένα σχετικό εγχειρίδιο. Μια χαρακτηριστική ερώτηση: «*Μήπως έκανες αυτό που συνηθίζουν να κάνουν μερικές γυναίκες, δηλαδή έφτιαξες ένα αντικείμενο το οποίο μοιάζει με το ανδρικό μόριο στο μήκος και το τοποθέτησες στο αιδοίο σου ή κάπου αλλού ή είχες συναναστροφές με άλλες γυναίκες; Ή μήπως άλλες γυναίκες είχαν ένα τέτοιο όργανο και είχαν συναναστροφές μαζί σου; Εάν συνέβη κάτι τέτοιο θα πρέπει να νηστέψεις για πέντε χρόνια τις προκαθορισμένες ημέρες...*». Φαίνεται πάντως, ότι κι ο ίδιος ο κλήρος, οι μοναχοί και οι μοναχές, πάντως δεν κατάφεραν συχνά να τηρήσουν αυτά που κήρυτταν. Όταν πέθανε η Μαντάμ Γκουρντάν Στάουμπ στο Παρίσι, η οποία διατηρούσε τον πιο γνωστό οίκο ανοχής τής γαλλικής πρωτεύουσας στο τέλος του 18ου αιώνα, σε ένα μπαούλο βρέθηκε η αλληλογραφία της. Επιστολές τής έστελναν οι πιο επιφανείς πολίτες τής γαλλικής κοινωνίας, ανάμεσα σε άλλους και πάστορες που ήθελαν μια δεσποινίδα για να περάσουν το τελευταίο βράδυ τους στο Παρίσι πριν από την επιστροφή τους στην ενορία τής επαρχίας τους ή μοναχές που έκαναν παραγγελίες δονητών (η Μαντάμ Γκουρντάν Στάουμπ διατηρούσε και μια μικρή βιοτεχνία που κατασκεύαζε ξύλινους δονητές, οι οποίοι περιείχαν και ένα υγρό για μεγαλύτερη ικανοποίηση).

Κατά τον 15ο αιώνα, ο δονητής χρησιμοποιούνταν και στην Κίνα και κατασκευάζονταν από ξύλο, ενώ διακοσμούνταν και με διάφορα σχέδια.

Κατά την Βικτωριανή Εποχή και γύρω στα μέσα του 19ου αιώνα, ο κόσμος γνώρισε τον πρώτο λαστιχένιο δονητή, ο οποίος ήταν πολύ πιο ευχάριστος και εύχρηστος.

Ο δονητής όμως, ως εργαλείο δεν είχε σαν αυτοσκοπό μόνο την ερωτική ικανοποίηση. Στην αρχαία Ελλάδα χρησιμοποιούνταν και για τις υστερικές γυναίκες της εποχής. Από την εποχή του Ιπποκράτη ως τη δεκαετία του 1920, οι γιατροί ανακούφιζαν τα συμπτώματα των υστερικών γυναικών μαλάζοντας με το χέρι τα γεννητικά τους όργανα μέχρι να τις φθάσουν σε οργασμό. Τον δεύτερο αιώνα, ο Γαληνός, ο σημαντικότερος γιατρός του ελληνορωμαϊκού κόσμου, έγραψε ότι η υστερία ήταν μια ασθένεια που προκαλείται από τη ερωτική στέρηση σε ιδιαίτερα παθιασμένες γυναίκες. Διαγνώσκονταν συχνά σε παρθένες, καλόγριες, χήρες και παντρεμένες γυναίκες με μειωμένη ερωτική δραστηριότητα. Η θεραπεία ήταν η συνουσία, ενώ για τις γυναίκες χωρίς ερωτικό σύντροφο, αναλάμβανε την χειρομάλαξη της κλειτορίδας μια μαία. Κατά τη διάρκεια του 19ου αιώνα, η χειρομάλαξη της κλειτορίδας θεωρούνταν η μόνη κατάλληλη αγωγή κατά της υστερίας, έτσι ώστε γυναίκες πήγαιναν στον γιατρό τους για «θεραπευτική αγωγή» στην περιοχή της κλειτορίδας για να οδηγηθούν σε έναν «υστερικό παροξυσμό», γνωστόν σήμερα ως οργασμό. Η υστερία, που διαγνώστηκε ως ασθένεια (οι Έλληνες την είχαν περιγράψει σαν «μήτρα φλογερή») γίνεται ένα είδος πανούκλας μεταξύ των γυναικών της εποχής. Κάθε παράξενη συμπεριφορά που περιελάμβανε άγχος, ευερεθιστότητα, ερωτικές φαντασιώσεις, θεωρούνταν ως ένα σύμπτωμα και η ασθενής αποστέλλονταν στον γιατρό για τα περαιτέρω. Στο τέλος του δέκατου ένατου αιώνα, ο αριθμός των γυναικών που επισκέπτεται τα ιατρεία είναι τέτοιος ώστε οι γιατροί, αρχίζουν να κουράζονται με το χέρι και ψάχνουν να εφεύρουν κάτι αποδοτικό, για να συνεχίσουν την δουλειά τους.

Ο πρώτος μηχανοκίνητος δονητής, εφευρέθηκε από τον Αμερικανό γιατρό Τζόρτζ Τέιλορ. Η συσκευή αυτή ήταν ατμοκίνητη και παρ' όλο που ήταν αρκετά περίεργη, ανακούφισε αρκετά τους γιατρούς, που είχαν καταλήξει να έχουν οι ίδιοι μυικά προβλήματα στα χέρια.

Το έτος 1883, ο Βρετανός γιατρός Τζόζεφ Μόρτιμερ Γκράνβιλ θα κατοχυρώσει με

δίπλωμα ευρεσιτεχνίας τον πρώτο ηλεκτρομηχανολογικό δονητή με φαλλικό σχήμα. Η ογκώδης αυτή συσκευή είχε και το παρατσούκλι «το σφυρί τού Γκράνβιλ». Τώρα, η «θεραπεία» που πριν διαρκούσε έως και μία ώρα, με σημαντικό ποσοστό αποτυχίας, έφτασε να πραγματοποιείται σε λίγα λεπτά και σχεδόν πάντοτε επιτυχώς.

Η ποικιλία των δονητών, μετά την ανακάλυψη τού γιατρού Γκράνβιλ, είναι πολύ μεγάλη. Το 1902, η αμερικανική εταιρεία «Hamilton Beach» κατοχυρώνει με δίπλωμα ευρεσιτεχνίας τον πρώτο ηλεκτρικό δονητή που διατίθενται για λιανική πώληση, κάνοντας τον δονητή, την πέμπτη οικιακή συσκευή η οποία καθίστανται ηλεκτροφόρα, μετά τη ραπτομηχανή, τον ανεμιστήρα, τον βραστήρα τσαγιού και την τοστιέρα, και περίπου μια δεκαετία πριν από την ηλεκτρική σκούπα και το ηλεκτρικό σίδερο. Στην συνέχεια, κάνουν την εμφάνιση τους και δονητές που λειτουργούν με μπαταρίες ή αέριο, συμπεριλαμβανομένων και ορισμένων που έχουν σχεδιαστεί για να λειτουργούν με...πετάλια. Οι συσκευές έχουν ταχύτητες που κυμαίνονται 1000 με 7000 παλμούς ανά λεπτό και σύντομα οι τιμές θα γίνουν προσιτές για οικιακή χρήση. Σε πολλούς γυναικείους καταλόγους ο δονητής διαφημίζεται ως ένα εργαλείο κατά τής πίεσης και τού άγχους τών γυναικών, καθώς και ως το μυστικό τής νεότητας. Η χρήση του δονητή φτάνει σε τέτοια ακραία σημεία που ορισμένα μοντέλα περιλαμβάνουν ένα ρυθμιζόμενο ανταλλακτικό όταν χαλάσει από την χρήση ο βασικός.

Σε εκείνα τα χρόνια, η εφαρμογή τού δονητή στην κλειτορίδα ήταν αποκλειστικά μια ιατρική πρακτική. Τα προβλήματα και τα ταμπού αρχίζουν αργότερα, μετά το 1920, όταν οι δονητές κάνουν την εμφάνιση τους στις πρώτες πορνογραφικές ταινίες. Από εκείνη τη στιγμή, ο δονητής αρχίζει να χάνει την εικόνα τού ιατρικού εργαλείου και θα αποκτήσει μια αρνητική χροιά, και θα κρατήσει αυτός ο «παρεξηγημένος» χαρακτήρας για αρκετές δεκαετίες. Οι γυναίκες φρόντιζαν να τον κρύβουν στα πιο απόκρυφα σημεία τού σπιτιού για να μην τον δει ο σύζυγος και παρεξηγηθεί. Στην αντίπερα όχθη, ήταν μεγάλη προσβολή για τον άντρα, να έχει η γυναίκα του δονητή. Κάτι σαν να τον κεράτωνε ή κάτι σαν να γινόταν μια πρόστυχη δακτυλοδεικτούμενη γυναίκα τού δρόμου. Ο διάσημος ψυχίατρος Σίγκμουντ Φρόιντ είχε απαξιώσει και δυσφημίσει την ιατρική χρήση τού δονητή. Το 1952, η Αμερικανική Ψυχιατρική Ένωση κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η γυναικεία υστερία ήταν ένας μύθος και όχι μια ασθένεια. Έτσι, οι γυναίκες έχασαν πλέον μια καλή δικαιολογία για την αγορά δονητή.

Ο δονητής επανεμφανίστηκε λόγω της «σεξουαλικής επανάστασης» της

δεκαετίας του 1960. Το 1966, ο Τεντ Μαρς βγάζει στην αγορά, τον πρώτο δονητή από καουτσούκ καθώς και άλλα ερωτικά βοηθήματα. Στις 30 Ιουνίου 1966, ο Τζον Τέιβελ υπέβαλλε αίτηση για δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για τον «ασύρματο ηλεκτρικό δονητή για χρήση στο ανθρώπινο σώμα», εγκαινιάζοντας έτσι τον σύγχρονο προσωπικό δονητή. Ο ασύρματος δονητής κατοχυρώθηκε με δίπλωμα ευρεσιτεχνίας στις 28 Μαρτίου 1968, και ακολουθήθηκε σύντομα από βελτιώσεις, όπως τις πολλαπλές ταχύτητες, ενώ σύντομα κατέστη φθηνότερος για την παραγωγή και ευκολότερος στον καθαρισμό.

Η περαιτέρω ανάκαμψη των δονητών στην εκτίμηση της συντηρητικής κοινωνίας μας ήρθε στην δεκαετία του '80, από την άκρως συντηρητική Αμερική. Εκεί, έκαναν την εμφάνισή τους δειλά δειλά τα πρώτα «sex shops» (καταστήματα πώλησης ερωτικών ειδών και βοηθημάτων), που είχαν στις προθήκες τους δονητές και άλλα ερωτικά παιχνίδια. Για να έρθουμε στις μέρες μας και να βρούμε τους δονητές να γίνονται και πάλι διάσημοι και πλήρως απενοχοποιημένοι, καθώς πλέον στο εξωτερικό (αλλά και στην Ελλάδα σταδιακά), οι γυναίκες ψωνίζουν δονητές μόνες τους.

Στις μέρες μας, υπάρχουν διάφορα είδη δονητών (που δεν χρησιμοποιούνται πια αποκλειστικά από γυναίκες, αλλά κάποια απ' αυτά κι από άνδρες), που διαφοροποιούνται αναλόγως το σχήμα, την χρήση τους, τον τρόπο λειτουργίας, ή και το υλικό κατασκευής τους. Έτσι, υπάρχει ο ρεαλιστικός δονητής, ο δονητής «πύραυλος», ο δονητής κλειτορίδας, ο δονητής πρωκτού, ο δονητής θηλών, ο δονητής «G-spot», ο δονητής «πεταλούδα», ο δονητής «λαγός», ο δονητής «αβγό», ο δονητής «τσέπης» κ.ά. Ειδικά για τους άνδρες, υπάρχουν τα «δαχτυλίδια» πέους. Οι δονητές κατασκευάζονται κατά κύριον λόγο από πλαστικό, καουτσούκ, μέταλλο, ξύλο και σιλικόνη, ενώ, αναλόγως τον τύπο, μπορεί να είναι είναι ηλεκτρικοί (ή να λειτουργούν με μπαταρίες), ή όχι. Τα περισσότερα είδη δονητή είναι εξωτερικής χρήσεως. Η τεχνολογία μάλιστα, έχει προχωρήσει τόσο πολύ, που υπάρχουν και δονητές που συγχρονίζονται με τον ρυθμό μιας συσκευής αναπαραγωγής...μουσικής.

Πηγές

el.wikipedia.org | psaxtiria.com | spinoza.gr | vanessa111.wordpress.com | tanea.gr | kathimerini.gr | kouinet.gr | menslounge.gr | en.wikipedia.org (1, 2) | nndb.com | luvu.gr | adameve.gr | tejiendoelmundo.wordpress.com